

Binnenste buiten

Als je rond een uur of elf 's avonds door een Nederlandse straat loopt, zie je bijna overal hetzelfde beeld: een huis met de gordijnen open, waar je zo recht naar binnen kijkt. Het lijkt op een klein toneeltje, met in het midden iemand die onderuit gezakt op de bank zit, kijkend naar RTL Boulevard met een bak chips op het bijzettafeltje. Zo kijk je, via de ramen, toch gemakkelijk even iemand zijn leven in. Alles is zichtbaar, alles is transparant. Als je het van deze kant bekijkt, doet dit straatbeeld mij ook denken aan de film "The Truman Show". In de film zie je dat mensen vanuit hun eigen huis op TV het leven van een enkele man volgen, dag en nacht. Het personage, genaamd Truman leeft dus in een letterlijke transparante bubbel, waar mensen van buitenaf zo naar binnen kijken.

In mijn werk geef ik mijn eigen draai aan dit concept, ik heb er voor gekozen om in te zoomen een net wat andere leef bubbel. Niet alleen een huis of dorp zijn transparante bubbels, ook het menselijk lichaam op zichzelf is als het ware doorzichtig. Voor mijn eindwerk ben ik dit idee verder gaan onderzoeken en heb ik deze 'transparantie van het lichaam als bubbel' vastgelegd. Huid bestaat uit meerdere lagen, toch zie je bij bijvoorbeeld je oor of je pols de aderen er onder liggen. Ook imperfecties als littekens geven vaak een wat doorzichtige indruk, maar ze zijn figuurlijk gezien ook transparant; ze vertellen een verhaal. Op deze manier ben je als mens dus 'binnenste buiten'.

Ieder mens heeft een eigen versie van deze bubbel, elke anders en uniek. Voor mijn eindwerk heb ik er dus voor gekozen om zelf 'model te staan' in de clips, aangezien ik denk dat je alleen voor jezelf het binnenste naar buiten kan halen. Met mijn eindwerk hoop ik de toeschouwer te laten stilstaan bij de details van het menselijk lichaam, en de transparantie daarvan. Elk lichaam en het persoon dat erbij hoort zijn uniek, en zo vertellen transparante onderdelen het verhaal wat daarbij hoort.